

Joan Manén a l'Associació de Música

Els organitzadors d'aquesta nova entitat mereixen l'elogi i l'apreci de tots els manresans i particularment el d'aquells que sempre havien anyorat per Manresa l'existència d'una societat que pogués donar als manresans les delícies de poder fruit la bona música.

Fins ara Manresa es quedava enrera en el moviment que arreu de Catalunya es fa per escampar la bona música. Avui gràcies als esforços, a la voluntat ferma, i a la noble ambició d'uns manresans, la nostra ciutat ja posseeix una Associació de Música.

I és Joan Manén, el violinista sublim, qui vindrà a inaugurar la noble tasca de la novella Associació.

Quan fa uns dos anys, l'Associació de Música de Camera publicà la nova de la vinguda del nostre gran artista Joan Manén en els concerts d'aquella entitat, tots els aficionats barcelonins acolliren la nova amb un gran goig i una forta expectació, desitjosos de poder comprovar si la fama d'aquest eminent virtuós era, realment, tan extraordinària com, per les noves arribades a casa nostra, la feien preveure els alts caixets que abastava en totes les grans capitals d'Europa i Amèrica.

Feia un grapat d'anys que Manén no s'havia presentat a Barcelona, perquè els seus nombrosos compromisos no n'hi havien deixat lleure.

Els dos concerts—un amb orquestra i un recital, en col·laboració de F. Longàs— assoliren un triomf rotund. No solament els aplaudiments de la gran generació congregada al Palau foren d'una gran eloqüència, sinó també la crítica, que acollí la presentació d'aquest gran artista català, que és un dels nostres homes de nom més gloriosament conegut arreu, amb els elogis més vius. Joan Manén no solament fora de casa, sinó que—cosa ben difícil entre nosaltres—aconsegui un dels seus més grans triomfs a la seva mateixa ciutat natal.

Nosaltres creiem fermament que Manresa donarà tot l'ajut perquè la vida de la naixent Associació sigui ferma i pròdiga en èxits com el que nosaltres agurem per vendre.

El pressupost britànic

Les economies al departament de Guerra

Londres.—S'anuncia que el ministre de Finances, Mr. Snowden, ha introduït economies al departament de guerra que s'eleven entre dos i mig i tres i mig milions de lliures esterlines.

EL DIA: Telèfon 342

Els vint-i-cinc anys del

Centre Excursionista de la Comarca de Bages

Com ahir l'Orfeó Manresà, avui el Centre Excursionista de la Comarca de Bages compleix vint-i-cinc anys. Ambdues entitats, d'una idealitat gairebé comuna, seguida per distint camí, són fruit de una mateixa època, d'un mateix estat d'esperit i d'uns mateixos homes, místics per la Cultura fins a l'adoració i a la vegada ardents lluitadors per ella. Vint-i-cinc anys per la vida d'una entitat és una edat respectable. Oimés si obeeix únicament a uns fins culturals, que com en el cas del nostre Centre, no solament han estat mantinguts com una espurna de foc en un braser de cendra, sinó que han estat aivats com una flama amb envejable constància. Per la Manresa culta—oblidada i oblidada—el nom del Centre Excursionista ha estat en moltes i llargues tongades un dels valors més representatius. L'obra feta s'enllaça d'una manera normal i perfecta amb l'obra present, com s'enllaçarà en l'obra futura. Aquests vint-i-cinc anys no són pas una fita. En aquest transcurs de temps hem assistit al traspàs de poders d'una generació a l'altra i tot fa esperar que altres generacions el prendran encara de les mans de la que tot just ara s'inicia, com una cursa d'antorxes. Per això serien manifestament injustos de no tenir per al nostre Centre un afectuós record en data tan senyalada com aquesta de les noces d'argent.

Avui fa vint-i-cinc anys que el Centre Excursionista de la Comarca de Bages, celebrava la seva primera excursió col·lectiva. Una idea que nasqué pel setembre de 1904, entre Joaquim Amat, Josep Coll, Francesc Sala, Manuel Suçrà i Josep Esteve, en una tarda d'excursió a la Torra del Breny, prengué estat el dia 22 de gener del pròxim any. A la Sala d'Arms del Castell de Balsareny, quedà acordada la constitució del Centre.

Pel mes de març, es repartien per la ciutat i per tota la comarca de Bages, unes fulles que deien textualment així:

"Acordada la constitució del Centre Excursionista de la Comarca de Bages, ab l'objecte d'estudiar aquesta en sos aspectes, natural, històric, geogràfic, folk-lòric i arqueològic; la Comissió organitzadora vos prega coralment que pera contribuir a n'aquests estudis y a n'els gastos que ocasioni son sosteniment, li feu la mercè de indicar-li si vos plau formar en els rengles d'aquesta institució.

En el cas de que la vostra decisió sia afirmativa, axò es, de conformitat ab nostres desti-

A la intel·ligència i a l'esforç de Josep Esteve i Seguí, devem la fundació del Centre.

jos, vos agrairèm que ompliu la adjunta fulla, y que la remitiu en el domicili del infrascrit: Plassa del Om, 5 - Manresa.

Visqueu molts anys.

Manresa, Març de 1905.

P. A. de la Comissió Organitzadora, Josep Esteve."

Ben acollida la idea i ben considerada l'entitat, el dia 9 d'abril del mateix any a la sala d'actes de la «Lliga Regional» era elegit el primer Consell Directiu, de la novella entitat excursionista, més cultural que esportiva, encarregada de vetllar i fer conèixer el nostre patrimoni artístic, a la imatge i manera de l'única entitat aleshores existent: el Centre Excursionista de Catalunya. Integraven aquest Consell, els senyors següents: Josep Esteve, que ocupava la presidència, Antoni Abadal, Jaume Vilaseca, Manuel Suçrà, Esteve Vendrell, Joaquim Amat, Francesc Sala, Josep Arola i Josep Forcada.

Quinze dies més tard, el 24 de abril, la inauguració oficial del Centre, tenia lloc sota els claustres romànics del Monestir de Sant Benet, a la qual assistiren personalitats tant destacades dintre l'excursionisme, com Cèsar August Torres i Jeroni Martorell.

I amb aquesta festa, solemne i senzilla alhora, que els cronistes de l'època, anomenaren «famosa i gaia» quedà constituïda la benemèrita entitat, que amb tot honor i prestigi pot celebrar noces d'argent.

NOTICIARI POLITIC

La Secretaria Permanent de l'Esquerra Republicana

La Secretaria Permanent de l'Esquerra Republicana restarà organitzada la present setmana, començant tot seguit la seva tasca a fi de reorganitzar i acoblar les forces simpatitzants.

Marcel·lí Domingo a Madrid

L'illustre ex-diputat a Corts En Marcel·lí Domingo ha marxat a Madrid.

Es probable que abans d'acabar el mes entrant torni a Barcelona el senyor Domingo per assistir a alguna de les reunions del Directori d'Esquerra Republicana.

La sentència contra Julià, Compte, Alcodori i Macip.

Ha estat dictada sentència en el Consell de guerra celebrat contra Jaume Julià i Pedrol, Joan Macip i Puig, Josep Alcodori i Villalba i Jaume Compte i Caselles, els quals foren processats com a responsables d'un delictes d'executar actes o demostració amb tendència a ofendre d'obra un sentinella, fet ocorregut en evadir-se de la presó cellular. Se'ls va condemnar a tres anys de presó amb les accessòries legals i abonament de la presó preventiva.

Aniversari

El dia 28 del corrent, es compliran dos anys de la mort de Vicens Blasco Ibàñez.

Amb aquest motiu devia inaugurar-se a Menton un monument ofert per la seva vídua al cèlebre novel·lista.

L'acord havia estat pres per l'anterior ajuntament format per majoria radical.

La vídua de Blasco Ibàñez ha decidit aixecar l'estàtua al parc de la seva torre, per evitar que els actuals regidors, de tendències modernes, tinguin d'assistir a l'acte de la inauguració.

La causa contra Angel Morera i Ventalló

Sembla que molt aviat, probablement dintre la pròxima setmana, se celebrarà el Consell de guerra instruït pel suposat delictes contra la unitat espanyola, contra Angel Morera i Ventalló.

CARNET

Motlus poètics.—No coneixem ningú—llevat de l'amic Basiana—que hagi tingut paraules d'elogi pel primer «full groc». Àdhuc, els que havien admirat la intenció i l'audàcia del manifest del mateix color, llençat pels tres mosqueters, Dalí, Gasch-Montanyà, han quedat desenganyats. D'això però, a combatre-ho de la manera que ho va fet el senyor Vinyoles des de «El Pla de Bages», hi ha tot un món de diferència.

P. Vinyoles i Vivet, aprofita la publicació d'aquest full per deixar anar un reguitzell de tonteries sobre l'avantguardisme el sobrerrealisme i el maquinisme, coses que naturalment, no sap pas de què va. No caurem en la temptació d'una polèmica amb el senyor Vinyoles, sobre aquest tema, però no podem estar-nos de transcriure un dels seus més formidables arguments:

«Tots aquets cridaners de darrera hora, han cantat amb més o menys de convenciment, les glòries del mecanisme, del ciment armat, de l'electricitat. Es a dir, s'han deixat ben bé de banda el sentiment humà, les bel·leses de la natura. Tots aquests que han cantat la fàbrica per exemple, seria necessari condemnar-los uns quants mesos a fer hi vida, a guanyar-s'hi la vida, a suar i aspirar la pols i el baf de l'oli, anar a toc de campana cobrar un jornalet que no tindrien ni per començar; en fil fer vida de fàbrica amb totes les seves derivacions. I, qui diu a les fàbriques, vol dir a les grans obres i a les grans centrals, on tot hi ha menys poesia. Aneu, tots aquests que canteu aquestes mecanitzacions que a voltes no són altra cosa que remembrances dantesques, a dir a tota aquesta gent resignada que les pateix, i digueu-los que allò és poesia. Sabeu què us respondran? Bé, no us respondran res, perquè us aniran al darrera amenaçant-vos amb un pal, amb totes les intencions d'ésser descarregat sobre el vostre privilegiat cervell».

El senyor Vinyoles té realment tota la raó; ni els que canten la fàbrica resistirien a ésser condemnats a viure-hi, ni els que hi viuen podran admetre que allò sigui poesia.

Però està segur aquest senyor Vinyoles que tots els que han cantat la vida del camp, per exemple, trobarien poètic d'ésser el protagonista de l'home que fanga o e que sua d'un cap de dia a l'altre; corbat damunt del blat? No hem tingut oportunitat de fer la provatura. Però si al pagès i al segador, tan cantats des de Virgili al darrer poeta tronat de Jocs Florals, hom els deia que allò que fan es poesia, ens costaria molt de creure que s'ho prenguessin d'altra manera que l'home de la fàbrica. L'home que treballa i que sua no té cap noció que compleixi una missió poètica, però si la tingués, no per això suaria menys, ni seria menys pesada i avorrible la seva feina.